

Arrest

nr. 62 849 van 8 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 juni 2010, verklaart er zich dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 1 maart 2011, verstuurd op 2 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Strofc, gemeente Vushtrri (Kosovo). Als gevolg van de gebeurtenissen die u meemaakte tijdens het Servische offensief in 1998 in Kosovo kampt u met een trauma. In september 1998 werd uw dorp Strofc platgelegd door de Serviërs. Uw broer B. werd naar buiten gesleurd en zou volgens de vrouw van uw oom vermoord zijn. U hebt gezien dat uw neef B. op de grond geduwd werd en de keel werd overgesneden. Na deze

gebeurtenissen werd u samen met anderen in een vrachtwagen naar Reznik gebracht. Jullie werden vrijgelaten en u vluchtte toen naar het huis van een nicht van uw vader, H.. Toen de Serviërs daar aankwamen liet uw nicht u vluchten langs het venster van haar huis. Uw neef B., die ook aanwezig was, liet echter zijn automatisch wapen achter en na uw vlucht werd H. vermoord met dit wapen door de Serviërs. U vluchtte nadien naar Miloshevë met uw ouders. Toen de Serviërs daar aankwamen duwden uw ouders u in een put. Zij gingen zelf naar de Serviërs toe en toen u uit de put kwam hebt u gezien dat uw ouders allebei dood op de grond lagen. U bent vertrokken naar het dorp Gradicë (gemeente Glogoc), waar uw echtgenote reeds verbleef. Daar bent u te weten gekomen dat uw zus ook vermoord was samen met haar twee zonen en haar dochter. U bleef in Gradicë tot de oorlog voorbij was maar moest vaak verhuizen. Na de oorlog, in 2003, voelde u zich heel slecht en zag u de gebeurtenissen steeds voor u gebeuren. U startte een behandeling bij dokter G. H., neuropsychiater, in het diagnostisch centrum van Glogoc in hetzelfde jaar. U ging maandelijks op consultatie bij deze dokter. De behandeling bestond uit medicatie en psychotherapie. In mei 2009 kreeg u ook hartproblemen waarvoor u in behandeling ging in het universitair ziekenhuis van Prishtinë. Drie of vier maanden voor uw vertrek naar België zette u de behandeling voor uw psychologische problemen bij dokter G. H. stop en ging u hiervoor in behandeling in het universitair ziekenhuis van Prishtinë waar u wekelijks op consultatie ging bij verschillende neuropsychiaters. U vertrok naar België met een smokkelaar die u op 15 juni 2010 afzette voor de gebouwen van de Dienst Vreemdelingenzaken waar u diezelfde dag asiel vroeg. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 11 februari 2010. Ter staving van uw asielrelaas legt u diverse medische attesten uit Kosovo voor, zowel voor uw psychologische aandoening als voor uw hartproblemen, uit 2009 en 2010. U legt ook medische attesten uit België voor, eveneens voor beide aandoeningen, en geneesmiddelenvoorschriften."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- er kan maar weinig geloof gehecht worden aan verzoekers aangehaalde problemen. Verzoeker slaagde er immers niet in om de dood van zijn familieleden met documenten te staven. Bovendien legde verzoeker maar één attest voor van zijn psycho-medische problemen en de behandeling die hij hiervoor onderging bij dokter Gani Halilaj. Op dit attest is het voorgedrukte jaartal, 2010, doorstreept en vervangen door het jaartal 2009. Van zijn medische behandeling voor 2003 legde hij geen enkel bewijs neer. Bovendien kende hij het adres van de praktijk van dokter Gani Halilaj niet en kon hij van de verschillende soorten medicatie die hij nam er maar twee bij naam noemen;
- hoe dan ook heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij in Kosovo niet langer de nodige hulp kon krijgen – of bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen krijgen – voor de door hem aangehaalde psycho-medische problemen;
- verzoeker toont niet aan dat de behandeling in België fundamenteel verschillend en beter zou zijn dan die in Kosovo.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Hij stelt dat de discriminatie die hij in Kosovo ondervond onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt en dat hij Kosovo verlaten heeft omdat zijn schoonfamilie hem bedreigt.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers aangehaalde problemen en dat hij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij in Kosovo niet de nodige hulp kan krijgen. De bestreden beslissing stelde aldus: "Zo slaagde u er niet in om de dood van uw familieleden te staven met enige documenten. U verklaarde nochtans dat het overlijden van uw ouders na het einde van het gewapend conflict wel degelijk officieel werd aangegeven door uw oom. U verklaarde in dit verband ook dat u in Kosovo misschien wel beschikte over een overlijdensakte (CGVS, p. 11). Hoewel u daar expliciet naar gevraagd werd legde u deze niet neer. U verklaarde dat het voor u niet mogelijk was om iemand in Kosovo te contacteren. Uw echtgenote zou immers nooit de telefoon opnemen wanneer u

haar belt en u zou niemand anders in Kosovo (familie, vrienden, kennissen, buren) kunnen bereiken omdat u enkel beschikt over de contactgegevens van uw echtgenote, hetgeen allerm minst aannemelijk is (CGVS, p. 21 en 22). Ter staving van uw psycho-medische problemen en de behandeling die u hiervoor onderging bij dokter G. H. legde u slechts één attest voor, dd. 9 november 2009. Hierin wordt verklaard dat u sinds oktober 2003 wordt opgevolgd aan de hand van medicatie en psychotherapie wegens klachten van posttraumatische stress. Van uw behandeling voor deze datum legt u echter geen enkel bewijs neer. Bovendien is het bevreemdend dat dit attest werd opgesteld op een voorgedrukt formulier waarop het voorgedrukte jaartal, namelijk 2010, doorstreept werd en vervangen door het jaartal 2009. Van iemand die gedurende zeven jaar medisch opgevolgd is bij een bepaalde arts en medicatie nam, kan bovendien verwacht worden dat hij hiervan meer dan één schriftelijk bewijs kan voorleggen. Hoewel u maandelijks op consultatie zou geweest zijn bij G. H. kende u het adres niet van zijn praktijk (CGVS, p. 12). Hij zou u heel veel verschillende soorten medicatie hebben voorgeschreven, maar u kon er slechts twee bij naam noemen. In België neemt u nog steeds medicatie maar u verklaarde absoluut niet te weten welke medicatie het betreft. Wat er ook van zij, u heeft hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo niet langer de nodige hulp kon krijgen – of bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen krijgen – voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen, temeer daar uit uw eigen verklaringen blijkt dat u zich in het verleden probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening voor deze problemen. U kon er vanaf 2003 elke maand terecht bij een neuropsychiater in het diagnostisch therapeutisch centrum 'Elixir' in Drenas, dokter Gani Halilaj. U werd er behandeld met medicatie en psychotherapie (CGVS, p. 12 en 13). Hoewel u stelt dat de behandeling van dokter Halilaj helemaal niet hielp (gehoor CGVS, p. 16), wachtte u tot maart 2010 om een behandeling te starten in het universitair ziekenhuis van Prishtinë. Daar kon u elke week terecht op consultatie tot uw vertrek naar België (CGVS, p. 20). De arts in het ziekenhuis van Prishtinë stelde voor om u te laten opnemen voor behandeling, maar u hebt dit geweigerd (CGVS, p. 13)."

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Hij stelt dat hij gediscrimineerd werd en dat zijn schoonfamilie hem bedreigt maar toont dit op geen enkele wijze aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER